

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1071/2021
19.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Драгане Маринковић, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/20 од 17.12.2020. године, у седници одржаној 19.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/20 од 17.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3879/20 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1052/19 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остваривао у периоду од 08.04.2014. године до 31.03.2019. године, исплати укупно 1.307.519,80 динара, са каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате и да му накнади трошкове поступка од 199.296,11 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3879/20 од 17.12.2020. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег

интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање накнаде штете запосленом, због престанка радног односа, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, а код утврђења да надлежни орган тужене није поново одлучио о радном статусу тужиоца након што је управни суд поништио решење о његовом престанку радног односа. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредбе члана 191. Закона о раду, која је у конкретном случају примењена. Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 01.04.2019. године тужилац је тражио да се тужена обавезе да му накнади материјалну штету на име разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би остварио у спорном периоду са каматом. Вредност предмета спора побијаног дела износи 1.307.519,80 динара (што је динарска противвредност износа од 11.082,93 евра).

Дозвољеност ревизије изјављене против правноснажне пресуде донете после 31.05.2014. године, у парницама из радних односа ван радних спорова о постојању, заснивању и престанку радног односа, цени се применом новелиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић